

Sammanfattning

I detta betänkande behandlar utskottet en skrivelse från regeringen rörande tillämpningen under år 1998 av dels bestämmelserna i rättegångsbalken om hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning, dels bestämmelserna i lagen om hemlig kameraövervakning.

Under hänvisning till att regeringen avser att tillsätta en utredning rörande lagstiftning som berör den enskildes integritet avstyrker utskottet ett motionsyrkande med motsvarande inriktning. Även motionens andra yrkande – om en noggrannare redovisning av de aktuella bestämmelsernas tillämpning – avstyrks.

Utskottet föreslår att skrivelsen läggs till handlingarna.

Till betänkandet har fogats en reservation och ett särskilt yttrande.

Skrivelsen

I skrivelse 1999/2000:31 har regeringen (Justitiedepartementet) berett riksdagen tillfälle att ta del av vad som anförts i skrivelsen om hemlig teleavlyssning, hemlig teleövervakning och hemlig kameraövervakning vid förundersökning i brottmål under år 1998.

Motionen

1999/2000:Ju4 av Siw Persson och Johan Pehrson (fp) vari yrkas

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om behovet av att regeringen genom en särskild utredning tar ett samlat grepp om integritetsfrågorna och väger dessa mot kraven på effektivitet i brottsbekämpningen,

2. att riksdagen godkänner vad i motionen anförts om en mer noggrann redovisning av grunderna för regeringens slutsatser.

Utskottet

Gällande rätt

Lagregler om hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning som tvångsmedel vid förundersökning i brottmål finns i första hand i 27 kap.

rättegångsbalken (RB). Sådana bestämmelser finns även i lagen (1952:98) med särskilda bestämmelser om tvångsmedel i vissa brottmål, lagen (1988:97) om förfarandet hos kommunerna, förvaltningsmyndigheterna och domstolarna under krig eller krigsfara m.m. samt lagen (1991:572) om särskild utlänningskontroll.

Bestämmelser om hemlig kameraövervakning som tvångsmedel vid förundersökning i brottmål finns i första hand i lagen (1995:1506) om hemlig kameraövervakning. Även lagen med särskilda bestämmelser om tvångsmedel i vissa brottmål och lagen om förfarandet hos kommunerna, förvaltningsmyndigheterna och domstolarna under krig eller krigsfara m.m. upptar bestämmelser om hemlig kameraövervakning.

Hemlig teleavlyssning innebär att telemeddelanden som befordras till eller från ett telefonnummer, en kod eller annan teledress i hemlighet avlyssnas eller tas upp genom ett tekniskt hjälpmedel för återgivning av innehållet i meddelandet. Sådan avlyssning får användas vid förundersökning angående brott, för vilket inte är föreskrivet lindrigare straff än fängelse i två år eller försök, förberedelse eller stämpling till sådant brott, om gärningen är belagd med straff (27 kap. 18 § RB).

Hemlig teleövervakning innebär att uppgifter i hemlighet hämtas in om telemeddelanden som har expedierats eller beställts till eller från en viss teledress eller att sådana meddelanden hindras från att nå fram. Hemlig teleövervakning får användas vid förundersökning angående brott, för vilket inte är föreskrivet lindrigare straff än fängelse i sex månader. Övervakning av detta slag får vidare alltid användas vid förundersökning angående brott enligt 1 § narkotikastrafflagen (1968:64) eller brott enligt 1 § lagen (1960:418) om straff för varusmuggling om det avser narkotika samt vid förundersökning angående misstanke om försök, förberedelse eller stämpling till brott, för vilket inte är föreskrivet lindrigare straff än fängelse i två år, om gärningen (försök, förberedelse eller stämpling) är belagd med straff (27 kap. 19 § RB).

Hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning kan också komma i fråga vid misstanke om medhjälp eller anstiftan till brott av angivet kvalificerat slag.

För båda lagen av tvångsmedel gäller att de får vidtas endast om någon är skäligen misstänkt för brottet och åtgärden är av synnerlig vikt för utredningen. Åtgärden får endast avse en teledress som innehas eller annars kan komma att användas av den misstänkte (27 kap. 20 § RB). Frågor om hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning prövas av rätten på ansökan av åklagaren. I ett beslut att tillåta en sådan åtgärd skall anges vilken teledress och för vilken tid tillståndet gäller. Tiden får inte bestämmas längre än nödvändigt och får inte överstiga en månad från dagen för beslutet (27 kap. 21 § RB). Finns det inte längre skäl för åtgärden, skall rätten eller åklagaren omedelbart häva beslutet därom (27 kap. 23 § RB).

Hemlig kameraövervakning innebär att fjärrstyrda TV-kameror, andra optisk-elektroniska instrument eller andra därmed jämförbara utrustningar används för optisk personövervakning vid förundersökning i brottmål utan att upplysning om övervakningen lämnas (1 § lagen om hemlig kameraövervakning). Kameraövervakning får användas vid förundersökning angående brott, för vilket inte är föreskrivet lindrigare straff än fängelse i två år eller

försök, förberedelse eller stämpling till sådant brott, om gärningen är belagd med straff (2 § samma lag). Övervakningen får endast avse en plats där den misstänkte kan antas komma att uppehålla sig. För användning av hemlig kameraövervakning gäller härutöver motsvarande förutsättningar som beträffande hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning (3 §). Även i fråga om ansökan och beslut gäller motsvarande regler för kameraövervakning som för teleavlyssning och teleövervakning.

I fråga om all tvångsmedelsanvändning anses tre allmänna principer gälla. De tre principerna som anknyter till innehållet i 2 kap. 12 § regeringsformen är ändamålsprincipen, behovsprincipen och proportionalitetsprincipen. Ändamålsprincipen innebär att en myndighets befogenhet att använda ett tvångsmedel skall vara bunden till det ändamål, för vilket tvångsmedlet har beslutats. Behovsprincipen innebär att en myndighet får använda ett tvångsmedel bara när det finns ett påtagligt behov och en mindre ingripande åtgärd inte är tillräcklig. Proportionalitetsprincipen, som är lagfäst bl.a. i 27 kap. 1 § tredje stycket RB och 3 § första stycket 3 lagen om hemlig kameraövervakning, innebär att en tvångsåtgärd i fråga om art, styrka, räckvidd och varaktighet skall stå i rimlig proportion till vad som finns att vinna med åtgärden.

Genom beslut den 12 september 1996 beslöt regeringen att tillkalla en särskild utredare som skulle utreda ett antal frågor om kriminalpolisära arbetsmetoder som föll inom ramen för straffprocessuella tvångsmedel (dir. 1996:64). Utredningen, som antog namnet Buggningsutredningen, överlämnade i april 1998 betänkandet Om buggning och andra hemliga tvångsmedel (SOU 1998:46) till regeringen. I betänkandet föreslås bl.a. viss utvidgning av möjligheterna till hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning samt att lagen om hemlig kameraövervakning skall inarbetas i rättegångsbalken. Även tillämpningsområdet för sistnämnda tvångsmedel föreslås utvidgat. Betänkandet har remissbehandlats och bereds för närvarande i Justitiedepartementet. En proposition till riksdagen är aviserad till våren innevarande år.

Skrivelsen

I enlighet med riksdagens önskemål (JuU 1981/82:54, rskr. 298 och prop. 1988/89:124 s. 55, 1988/89:JuU25, rskr. 313) redovisar regeringen årligen hur rättegångsbalkens regler om hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning har tillämpats (se senast skr. 1998/99:21, 1998/99:JuU10, rskr. 123). I överensstämmelse med vad som uttalades under förarbetena till lagen om hemlig kameraövervakning lämnar regeringen fr.o.m. år 1996 en motsvarande redogörelse för hemlig kameraövervakning (prop. 1995/96:85 s. 37, 1995/96:JuU11 s. 11 f, rskr. 125). En sådan redogörelse lämnades första gången i skrivelsen 1997/98:26.

Regeringen lämnar i den nu förevarande skrivelsen en redogörelse för tillämpningen under år 1998 av bestämmelserna i rättegångsbalken om hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning vid förundersökning i brottmål samt om användningen av motsvarande bestämmelser i lagen om hemlig kameraövervakning. Redogörelsen bygger i huvudsak på uppgifter som Riksåklagaren och Rikspolisstyrelsen gemensamt har lämnat i en skrivelse till regeringen den 16 september 1999.

Av skrivelsen framgår att de ifrågavarande tvångsmedlen främst har använts i förundersökningar där det har funnits starka misstankar om organiserad eller annan omfattande handel med narkotika. Huvudsyftet har alltså varit att avslöja den mera omfattande narkotikasmugglingen till Sverige och försäljningen av narkotika inom landet.

Regeringens redovisning av hemlig teleavlyssning

Enligt regeringens redogörelse har domstol, när det gäller förundersökning avseende grova narkotikabrott, meddelat 252 tillstånd att i hemlighet lyssna av kommunikation till eller från teleadresser som innehåfts eller använts av misstänkta personer. Nedan anges i tabellform antalet redovisade fall under åren 1983–1998.

1983	418	1989	214	1995	333
1984	414	1990	214	1996	306
1985	233	1991	243	1997	281
1986	213	1992	258	1998	252
1987	205	1993	261		
1988	210	1994	309		

När det gäller andra grova brott, där det enligt rättegångsbalken är tillåtet att använda teleavlyssning, har avlyssning, enligt regeringens redogörelse, skett i 60 fall under år 1998. Det har gällt förundersökningar huvudsakligen rörande mord, försök, förberedelse eller stämpling till sådant brott, människorov och grovt rån. Antalet redovisade fall har under åren 1983–1998 varit följande.

1983	17	1989	24	1995	83
1984	13	1990	13	1996	91
1985	6	1991	31	1997	58
1986	15	1992	61	1998	60
1987	15	1993	84		
1988	15	1994	81		

Den genomsnittliga avlyssningstiden under år 1998 var 37 dagar. Motsvarande siffror för tidigare år var i antal dagar 49 (1997), 47 (1996), 50 (1995), 43 (1994), 43 (1993), 47 (1992), 44 (1991), 46 (1990), 44 (1989) och 48 (1988). Avlyssningstiderna varierar dock kraftigt. Under år 1998 förekom

fall där avlyssningen pågick i bara en dag, medan den längsta tiden var fyra månader och 28 dagar.

Avlyssningen har haft betydelse för förundersökningen beträffande den misstänkte i knappt 45 % av fallen under år 1998. Motsvarande siffra var för år 1997 41,5 % för år 1996 knappt 49 %, för år 1995 drygt 51 %, för år 1994 knappt 52 %, för år 1993 drygt 56 %, för år 1992 47 %, för år 1991 48 %, för år 1990 47 %, för år 1989 51 % och för år 1988 44 %. I knappt 40 % av fallen under år 1998 har avlyssningen inte givit något resultat och i ungefär 16 % av fallen har avlyssningen avbrutits med kvarstående misstanke.

Under år 1998 har det förekommit ett fall, i vilket en ansökan om hemlig teleavlyssning lämnats utan bifall av domstol. Rikspolisstyrelsen hade vid sin förhandsprövning inte lämnat något negativt besked (jfr prop. 1980/81:76 s. 277 f).

I två fall rörande samma förundersökning har tillstånd till hemlig teleavlyssning meddelats trots att den misstänkte varit under femton år. Av 35 § lagen (1964:167) med särskilda bestämmelser om unga lagöverträdare anses följa att reglerna om hemlig teleavlyssning inte är tillämpliga när det gäller brott begångna av någon som inte fyllt femton år (jfr. NJA II 1984 s. 297). Enligt vad regeringen upplyser, har en förundersökning rörande tillståndsgivningen inletts.

Regeringens redovisning av hemlig teleövervakning

Enligt regeringens redogörelse lämnades tillstånd till hemlig teleövervakning i 333 fall under år 1998. Av tillstånden avsåg 258 narkotikabrott, under det att övriga fall avsåg mord, försök, förberedelse eller stämpling till sådant brott, människorov, grov misshandel, grovt rån samt försök, förberedelse och stämpling till sådant brott, grov stöld samt grov urkundsförfalskning. Antalet tillstånd uppgick för år 1997 till 165, för år 1996 till 99, för år 1995 till 44, för år 1994 till 68, för år 1993 till 60, för år 1992 till 60, för år 1991 till 41 och för år 1990 till 42.

Under år 1998 uppgick den genomsnittliga övervakningstiden till 39 dagar. Motsvarande tid var 49 dagar år 1997, 44 dagar år 1996, 49 dagar år 1995, 45 dagar år 1994, 35 dagar år 1993, 47 dagar år 1992, 43 dagar år 1991 och 42 dagar år 1990. Under år 1998 var den längsta övervakningstiden sju månader och 17 dagar, medan den kortaste var en dag.

Teleövervakningen har haft betydelse för förundersökningen i fråga om den misstänkte i 48 % av fallen under år 1998. Övervakningen har varit utan resultat i 37 % av fallen. Andelen fall där åtgärden avbrutits med kvarstående brottsmisstanke uppgick till 15 %.

Enligt regeringens redovisning hade hemlig teleövervakning betydelse för förundersökningen i 36 % av fallen år 1997, 33 % av fallen år 1996, i 52 % av fallen år 1995, i 28 % av fallen år 1994, i 35 % av fallen år 1993, i 25 % av fallen år 1992, i 17 % av fallen år 1991 och i 19 % av fallen år 1990.

Under år 1998 har domstolarna inte i något fall lämnat en ansökan om hemlig teleövervakning utan bifall. Rikspolisstyrelsen har vid sin förhandsprövning inte lämnat något negativt förhandsbesked.

Utöver de ovan redovisade tillstånden har det i två fall år 1998 förekommit hemlig teleövervakning efter framställning av Ekobrottsmyndigheten. Brottsmisstankarna avsåg medhjälp till grovt skattebrott och medhjälp till grov oredlighet mot borgenärer.

Regeringens redovisning av hemlig kameraövervakning

Enligt regeringens redogörelse lämnades tillstånd till hemlig kameraövervakning i 45 fall under år 1998. Av dessa avsåg 38 fall grova narkotikabrott, medan övriga fall avsåg grov mordbrand, grovt rån samt medhjälp eller förberedelse till sådant brott. År 1997 lämnades tillstånd till hemlig kameraövervakning i 43 fall och år 1996 – då lagen var i kraft under elva månader – i 40 fall.

Under år 1998 var den genomsnittliga tiden för kameraövervakning 38 dagar (47 dagar 1997). Tiden varierade i de enskilda fallen från ett par dagar till knappt fyra månader.

Enligt redovisningen har den hemliga kameraövervakningen haft betydelse för förundersökningen i fråga om den misstänkte i 51 % av fallen. I 40 % av fallen har övervakningen inte givit något resultat och i återstoden – 9 % – har åtgärden avbrutits med kvarstående brottsmisstanke. Motsvarande siffror var för år 1997 28 %, 32,5 % och 39,5 % och för år 1996 47,5 %, 27,5 % och 25 %.

Överväganden

I motion Ju4 (fp) begärs att regeringen skall tillsätta en utredning med uppgift att ta ett samlat grepp om integritetsfrågorna och väga dessa mot kraven på effektivitet i brottsbekämpningen. Vidare begärs i motionen en mera noggrann redovisning av vilka grunder regeringen har för sina slutsatser i skrivelsen.

När det gäller begäran om en utredning om förhållandet mellan integritet och effektivitet i brottsbekämpningen, har utskottet flera gånger tidigare haft att ställning till yrkanden av motsvarande innebörd. Senast skedde det i betänkandet 1999/2000:JuU5. Utskottet framhöll den gången att det liksom tidigare var av uppfattningen att det var viktigt att integritetsfrågorna uppmärksammades i lagstiftningsarbetet. Det var därför positivt att regeringen övervägde en samlad analys av tvångsmedelslagstiftningen från integritetssynpunkt. Utskottet ansåg också att det ur rättssäkerhetssynpunkt var viktigt och nödvändigt att höga beviskrav upprätthölls. Enligt utskottets mening var det dock självklart att regeringen beaktade sådana synpunkter i lagstiftningsarbetet. Något särskilt uttalande var enligt utskottet inte nödvändigt, och utskottet avstyrkte det då föreliggande motionsyrkandet (s. 6).

Utskottet har hållit en utfrågning med företrädare för Justitiedepartementet, varvid statssekreteraren Kristina Rennerstedt beträffande denna fråga anförde bl.a. följande. Det är naturligtvis alltid nödvändigt att riksdagen i varje lagstiftningsärende gör en självständig avvägning mellan hänsynen till den personliga integriteten å ena sidan och det motstående intresse, t.ex. yttrandefrihet eller brottsbekämpning, som aktualiseras i ärendet å den andra. På

brottsbekämpningens område har riksdagen under senare år gjort sådana avvägningar i t.ex. lagstiftningen om polisens register och om kameraövervakning. Regeringen avser också att utvärdera dessa lagar från bl.a. integritetssynpunkt.

Emellertid anser regeringen att tiden nu är mogen att ta ett samlat grepp om integritetsfrågorna i lagstiftningen. Regeringen avser därför att tillsätta en parlamentarisk utredning med uppgift att kartlägga, analysera och utvärdera sådan lagstiftning som berör den enskildes integritet. Utredningen sträcker sig alltså över ett vidare område än enbart det straffprocessuella. Pågående eller beslutade utvärderingar bör ge utredningen ett gott underlag för denna analys. Direktiven till utredningen förväntas bli färdigställda under senhösten. Utredningens arbete blir omfattande och lär komma att ta flera år i anspråk.

Utskottet, som vid flera tillfällen understrukit vikten av att integritetsfrågorna uppmärksammas i lagstiftningen, hälsar med tillfredsställelse att regeringen nu kommer att tillsätta en utredning rörande dessa frågor. Samtidigt som utskottet är medvetet om utredningsuppdragets svårighetsgrad vill utskottet framhålla vikten av att utredningen tillsätts och dess arbete bedrivs utan onödig tidsutdräkt. Att en utredning om integritetsfrågor i lagstiftningen nu kommer till stånd innebär att önskemålet därom i motion Ju4 är tillgodosett och motionen avstyrks i den delen.

Såvitt avser redovisningen av grunderna för regeringens slutsatser utgörs underlaget för förevarande skrivelse, som ovan nämnts, av uppgifter som Riksåklagaren och Rikspolisstyrelsen gemensamt lämnar till regeringen. Härutöver kan nämnas att utskottet år 1997 genomförde en granskning av användningen av hemlig teleavlyssning och hemlig teleövervakning under år 1995. Granskningen syftade till att kontrollera att användningen av tvångsmedlen var lagenlig och att bedöma deras effektivitet. Den gav samtidigt utskottet möjlighet att bedöma tillförlitligheten av regeringens uppgifter till riksdagen. Utskottet fann inte anledning till några anmärkningar av betydelse i dessa hänseenden (bet. 1997/98:JuU10).

Utskottet vill framhålla att omständigheterna vid användningen av såväl hemlig kameraövervakning som de andra nu ifrågavarande tvångsmedlen naturligen varierar kraftigt från ärende till ärende. Att redovisa på vilket sätt hänsyn tagits till ovidkommande personers integritet skulle alltså ytterst kunna medföra att varje ärende måste redovisas för utskottet. En sådan ordning vore inte rimlig. Utskottets egen granskning för år 1995 gav inte heller anledning att ifrågasätta regeringens redovisning eller det sätt på vilket tvångsmedlen användes. Det bör vidare framhållas att tvångsmedlen kan användas endast med rättens tillstånd och under dess kontroll, vilket starkt talar för att eventuella missbruk skulle uppmärksammas och även redovisas av berörda myndigheter och regeringen. Mot bakgrund härav anser utskottet inte att regeringen behöver lämna en utförligare redovisning för grunderna för sina slutsatser än som hittills skett. Utskottet avstyrker motion Ju4 även i denna del.

När det sedan gäller att ta ställning till regeringens skrivelse mera allmänt vill utskottet anföra följande. Av skrivelsen framgår att den hemliga teleavlyssningen varit framgångsrik under år 1998. Även den hemliga teleövervakningen har bedrivits med framgång. Antalet tillstånd till sådan övervak-

ning har ökat kraftigt jämfört med år 1996. Enligt regeringen kan detta förhållande förklaras med att ansökningar om tillstånd till hemlig teleavlyssning numera ofta kombineras med en ansökan om tillstånd till hemlig teleövervakning. Att användningen av hemlig teleövervakning ökat kan också, som regeringen framhåller, förklaras med det ökade utbudet av teletjänster, t.ex. mobiltelefoner och andra kommunikationsvägar såsom dator och fax. Av regeringens redogörelse framgår vidare att användningen av hemlig kameraövervakning bekräftat att detta tvångsmedel är ett värdefullt och personalbesparande komplement i polisens utredningsarbete. Resultatutfallet för år 1998 ligger också väsentligt högre än för år 1997.

Enligt utskottets mening ger regeringens redovisning vid handen att såväl hemlig teleavlyssning som hemlig teleövervakning och hemlig kameraövervakning utgör värdefulla inslag i den brottsutredande verksamheten. Utskottet vill dock åter understryka vikten av restriktivitet när det gäller dessa tvångsmedels användning. Som utskottet tidigare framhållit (se senast 1998/99:JuU10 s. 6) måste åtgärderna i varje enskilt fall så långt det är möjligt begränsas både i fråga om den omfattning och den tid som någon av åtgärderna pågår.

Med dessa uttalanden bör regeringens skrivelse läggas till handlingarna.

Hemställan

Utskottet hemställer

1. beträffande *effektivitet och integritet i brottsbekämpningen*
att riksdagen avslår motion 1999/2000:Ju4 yrkande 1,
2. beträffande *noggrannare redovisning*
att riksdagen avslår motion 1999/2000:Ju4 yrkande 2,
res. (v, fp, mp)
3. beträffande *regeringens skrivelse*
att riksdagen lägger regeringens skrivelse 1999/2000:31 till handlingarna.

Stockholm den 10 februari 2000

På justitieutskottets vägnar

Gun Hellsvik

I beslutet har deltagit: Gun Hellsvik (m), Ingvar Johnsson (s), Märta Johansson (s), Margareta Sandgren (s), Alice Åström (v), Ingemar Vänerlöv (kd), Anders G Högmark (m), Ann-Marie Fagerström (s), Maud Ekendahl (m), Helena Frisk (s), Yvonne Oscarsson (v), Ragnwi Marcelind (kd), Jeppe Johnsson (m), Kia Andreasson (mp), Gunnel Wallin (c), Göran Norlander (s) och Johan Pehrson (fp).

Noggrannare redovisning (mom. 2)

Alice Åström (v), Yvonne Oscarsson (v), Kia Andreasson (mp) och Johan Pehrson (fp) anför:

I skrivelsen anføres att den hemliga kameraövervakningen genomförts med hänsyn tagen till ovidkommande personers integritet. Detta påstående framstår som märkligt mot bakgrund av att det i skrivelsen samtidigt upplyses att övervakningen varit resultatlös i 40 % av fallen. Enligt vår uppfattning måste regeringen i kommande skrivelser mera noggrant redovisa grunderna för sina slutsatser. Vad vi nu anfört bör ges regeringen till känna.

Vi anser att utskottets hemställan under moment 2 bort ha följande lydelse:

2. beträffande *noggrannare redovisning*
att riksdagen med bifall till motion 1999/2000:Ju4 yrkande 2 som sin mening ger regeringen till känna vad som anförts i reservationen.

Särskilt yttrande

Effektivitet och integritet i brottsbekämpningen (mom. 1)

Gun Hellsvik (m), Anders G Högmark (m), Maud Ekendahl (m) och Jeppe Johnsson (m) anför:

Det är tillfredsställande att regeringen äntligen avser att utreda integritetsfrågor med ett mera övergripande perspektiv. Vi förväntar oss att denna utredning skall inriktas mot att Sverige skall få en personrätt som varje rättsstat bör ha. Under senare år har flera lagar, som innebär ökade ingrepp i den personliga integriteten, tillkommit och vi anser att inget ytterligare får ske förrän vi fått en personrätt värd namnet.

Sammanfattning.....	1
Skrivelsen	1
Motionen.....	1
Utskottet	1
Gällande rätt.....	1
Skrivelsen	3
Regeringens redovisning av hemlig teleavlyssning.....	4
Regeringens redovisning av hemlig teleövervakning.....	5
Regeringens redovisning av hemlig kameraövervakning	6
Överväganden	6
Hemställan	8
Reservation	9
Noggrannare redovisning (mom. 2), (v, fp, mp)	9
Särskilt yttrande.....	9
Effektivitet och integritet i brottsbekämpningen (mom. 1), (m)	9